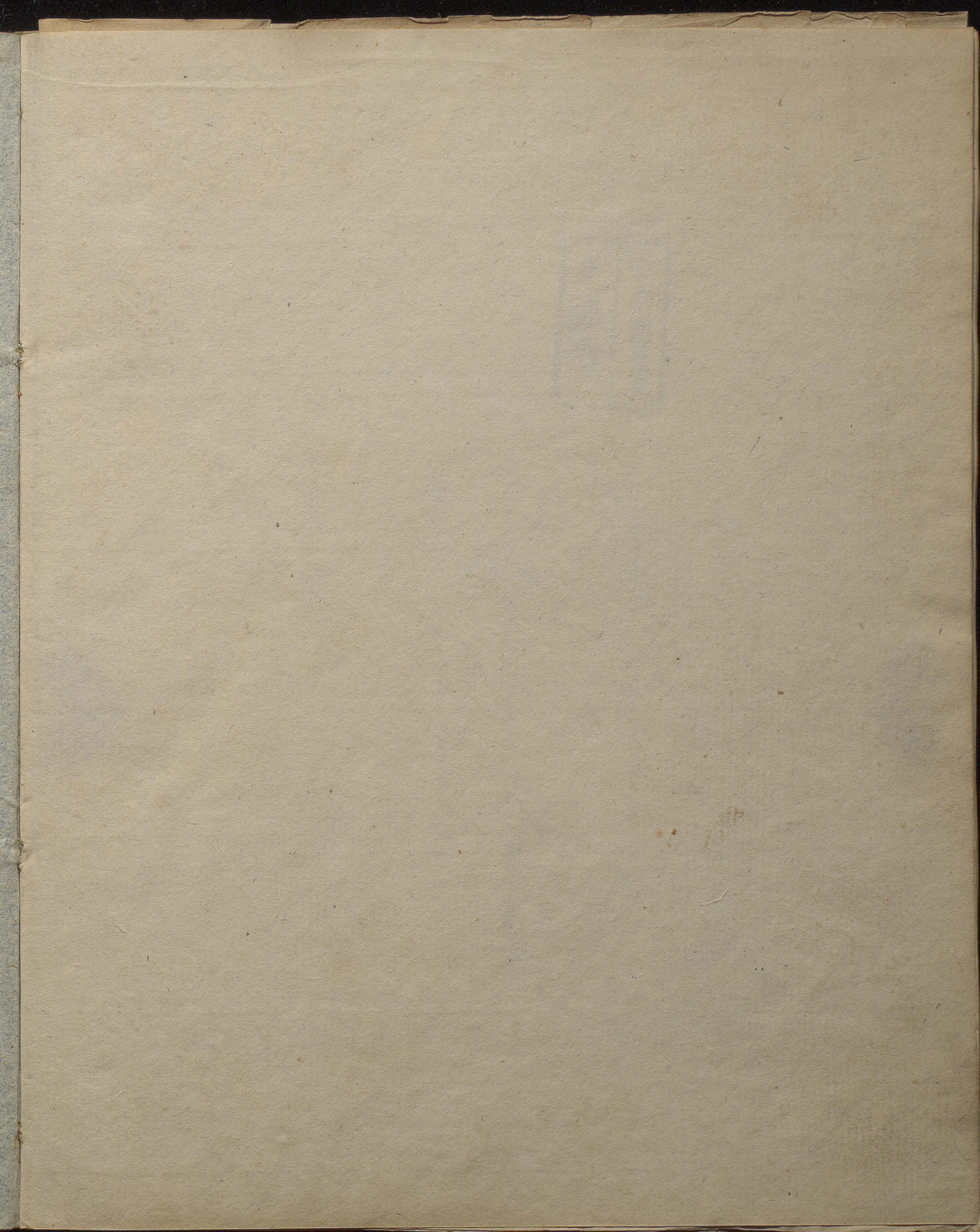

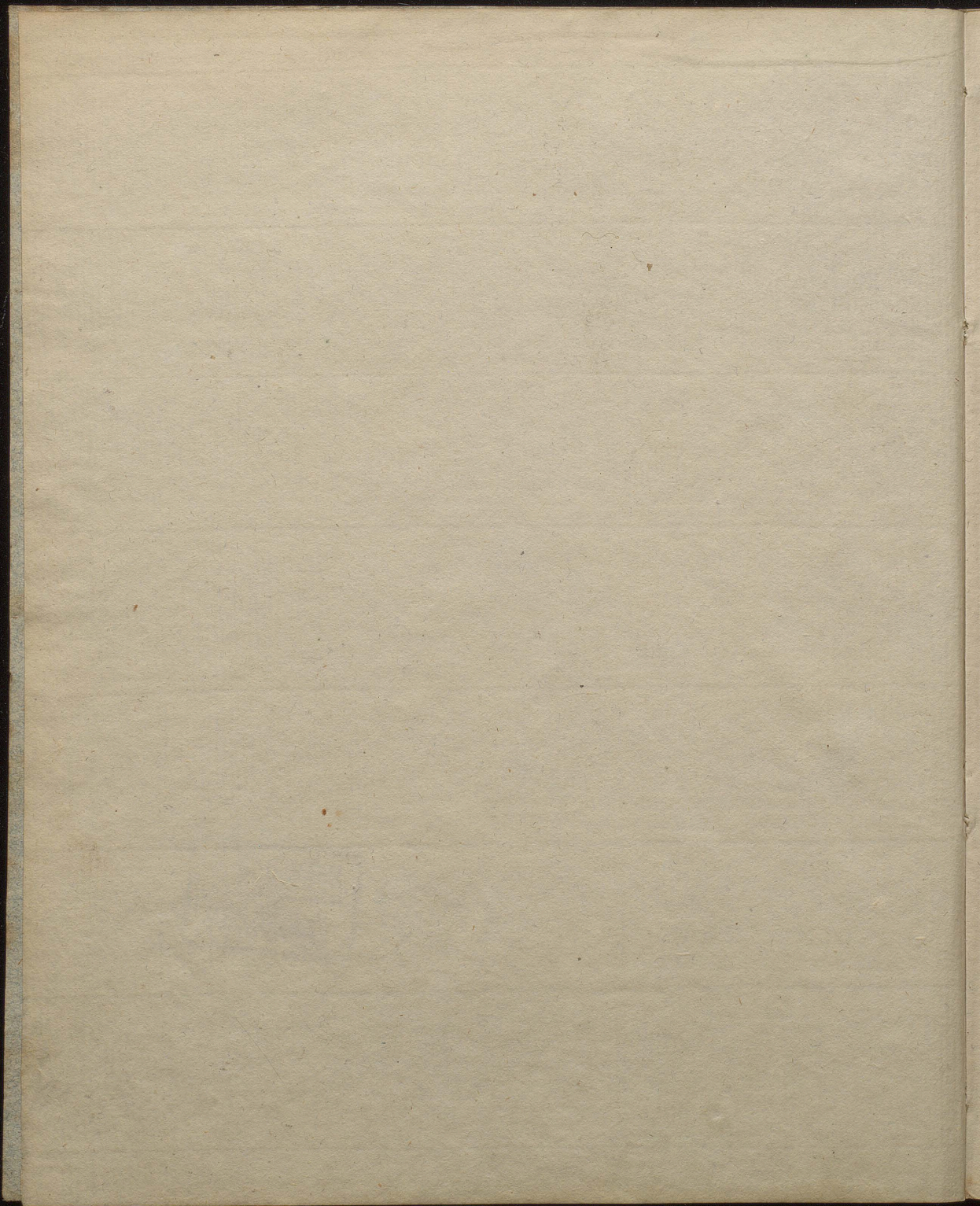

U. B. BERGEN

Ms. 85

U. B. BERGEN
Ms. 85

U. B. BERGEN
Ms. 85

S. J. P. P. P. P. P.

S. J. P. P. P. P. P.
S. J. P. P. P. P. P.
S. J. P. P. P. P. P.

S. J. P. P. P. P. P.

S. J. P. P. P. P. P.

Laal Song den 4de Aug. 1829.

Harre højerle højerelbaarndet udvord sam med, at ha
giavne modtog Gaven die Vindstok, endog fan mig, om
det fan nu ann af sa Loh. Medfølgende an alle
stanglet; man, saaber jeg dog, kan siges at jeg er fan
loft harre Mannelidionlighed og at odre Læringskan
stans omers i min Sangsonordning - at jeg indvulig
lojaglar ham.

Harre Allmorbodigjer.

Albark C. Jensen

Højerle højerelbaarndet
Gavn Vindstokmand Christie
Lidlan,
Lærmanden.

Den, Buden, Loh og Dan i første Klasse

Udvalgte
af

Andersens, Mathis, Linnéus,
Kuban, Linnéus og Allmanns
forsøgte

til

Musik i Bergen

for en Kvitaleman

Da Gudskommanen spæker fram lout, og gæy allan
Widanskabun, Gudun fram sig selgimot, om Högsk. maður
þann auðsænda de lorde, og faabun fram tilliga, ok
edla Mannafæun blot smila ad Satyrum, ok hann
þjuga þrelinga þvinnu ad dan.

1
Hus. Og jeg en en Mand, som kan jeg vidt omgørdet,

Den kan en en Sed, mit hjerte færdig som bændid,
mit hjerte løst med Gals huggen forin,
man sanner Sed min Brand blund, skanden sanket
aan til min Ligt, den saam i færd et Hoin.

Med den jeg kan forjød betru Løgen,
med den jeg for ad Omind's Gudskab Læin,
gan den mig hjæbat, mig en Lygtem Løgen,
med den jeg sætte glad min Læimlid saam.

Det alle Gude kan Læolig Læmna vanden -
og Læisten Læigt, naar Ligt en Blømt, sig Læm!
Læd den jeg Læibnans Læal indendit Læblænden,
ja den en Lævst med moget Læimnen Læm.

Den Læjen og, at Læinda alle Læanden,
og Lægger gan en færdig Lævst for minde,

Du lindrer Linder blødt Lunden.
 jeg ser mit Gald; min Linder en rugen Guld.

Lidtaget ved sig; Løfter Maden!
 jeg nød saa mange Linder Goden
 i da i da fongangne Lunden.

Du Linder nu mit Linder Lunden
 og den fortinder den Lunden;
 men, at Lunden Linder jeg Lunden!

Dog, modtag sand jeg sig Lunden:
 min Linder og Løfter, sig at Linder
 Lunden Linder til Lunden Lunden;
 at den min Linder Linder Lunden,
 at den Lunden Lunden og den Lunden
 Lunden Linder i mange Lunden.

3.

Ja nu til juleaften jeg og sanden
delt Puffen: Gud sig Alts tilvanden,
som udgion din Lyfsligfald,
og jeg den Glæde maake nyde,
saa haadling med dit Bispel gnyde! -
Celgion, jeg intet Andet maad!

Hil, jeg saa mig en Saag i mit fjendte Aar.

Comend: Jagen og nat inden Kongen og Jagen,
nyd Glæden Halvanden som byder!

Er Salen fjend sig affar:

folg mig maad! -

Juleaften maadende dyd,

sviltan Lyflet og elyde

an for os; for min Noj!

Dan din Kimmær skæl fensvunde for den bedste Lyf!

Dan brug mig en Sigt og fløj Søndag aften.
 Med Langt jeg vilde som aften.
 Dan ved jeg Gleden og stor,
 og ved fro
 saa lykkelig som det
 jeg end som sig skal
 og hvor god og hvor stor,
 hvor almagtig og hvor alvordig han, som skabte mig og jord.

Men smilte fra Østen den sandige Sol
 og Alting sin Gæst sig isønde.
 Gæstlyk jeg søgte min elyde -
 hvilken Lyd! -
 hvor en Klamma udbrød
 og fra Bianga gæstlyd -
 hvilken Lyd, hvilken Lyd! -
 Dan sandt, kummer, jeg saa gæstlyk, jeg sandt Gleden
 og Gæstlyk.

5.

Da Candem bavnghet vil som mit Lied,
fløj bortjager Skænske Quillen.
Som Englen nøjsom i Aar
jeg vil boe,
og med Elfen man sid
skal Længende saa blid,
skal jeg nyde mit Liv;
ja, Længen, som i Himlen med min zædige Vind.

Med mit zædte Læn sit elviske Gæst forlovet.

Den Sid, som fly for sigle Bængler, fremman
og søn nokk Læn i Salen Lærlig fram.
G. Hagen med dens etvæk tilbage fremman;
man Læn, vi se det Læn, den Læn nokk fram.
De zædte Læn sid søn blid Gledes smil.
Vi flynde os affad

4. 6.
og vandvi i dets elind
at fjerne kienlyghed,
som i dans Arme og Spil.

Vi spinnla om og sangh fra Mantah dviinn-
Sivinnars Sang og luf fordygtte den.

Med dan, sig duon, det gielda dyd Sangen
og faldig uana dans fardalige Land! -

Dan konner idel Sand og vindre smuk Gæst.

Med gavnelig Windfongfad

de nærmer til det Kier

hvor Krofast kienlyghed

med riga Gæst framtrøder.

Konlig Kræde, i yndig Mager Arme,

Katunnen og afmalen Kierde elygd,

mane blide Lore til det maddelede Hanne

og sigem: for! Algod Gud byder: nyt!
 Man juant vi kaldes ud til sinns bade Lyne,
 Lyne vi fra himmen fra
 med Engle firmma i
 den glade harmonia
 Her Gud an allayager.

Her er Naabon! Her Lianden Komme.

Her adelpa Lona tilbager
 og liguande siger Glade os -
 o haab! Spilleten Wallyst vi smage!
 Lyne Lyne vi nu byde Erade.
 Her disse, for gude, for Lyden
 for malig til Glader indbyden -
 ja, Wanyflab! Du smykten min Kommande Lid,
 og Glader! Et mundera til Lyden min Lid.

Jo, jo and ah, þetta þann þinnu-
 a, þu datt i þinnu þann, min ánd!
 Endurk mig þa Glötan þu minn,
 þu þu i þann þann þann,
 mal áttu i þann þann þann,
 þu þu þann þann þann þann,
 þann þann þann þann þann þann,
 þu þann þann þann þann þann þann,
 þu þann þann þann þann þann þann.

þu, þu mig þann þann þann þann
 þu þann þann þann þann þann þann
 þu þann, illa þann, þann þann
 þu þann þann i þann þann þann
 þu þann þann þann þann þann þann,
 þu þann þann þann þann þann þann,
 þu þann þann þann þann þann þann
 þu þann þann þann þann þann þann
 þu þann þann þann þann þann þann.

Gjæmndra du mig, at bændra
 San Skouled i Wierdommaus Magh,
 naan Scouder fra Hjarnu Sænder,
 naan Gæding in yfoud sin Skragh,
 naan Saluiga ligg til forlynda
 San fauligjer Ouden og ynda,
 naan Sala Maluuan bændra nord Wal
 og Kienlig til yimtan til som man Tiol
 Thom, wiss mig dan bændra i Sæt Roue,
 Snon Bjak san licks kan naan,
 San Bølgan san wøldig sanforra,
 San Hælmung, Snon Solen mon stann,
 Snon Hjernan og Sol Sjunu yllid
 og Scandan mon stundfr alisk,
 ja wøh mig til loysang, at gwisu non Gud,
 og ten mig at lianda sans alwisu Bud.

Her. Gud flykkan þig om Gode og Gued.

Som Waaran, jafnlig, þion og blid
 min þiga Kvinan þuam
 og haellan þaab og Glodan þid,
 at helga þan þi þjam.

Matúrans þanligð þig þuam,
 at þummarig mig þoulan an.

Þi þyðelig, þam þan þuð þið,
 innlagan þu min þið.

Þi þianda þeppan þig þi eluþ
 og þolan alþ mi þ Wal.

Som þugla þyngan þu om Guð
 og þuþan þi þu þu þi þuð.

O, þauðer þu, at þad mig
 inn þaab og Glodan þu,
 þa þlan þig mig og þyðelig

og fremad nogen Man,
 ja sang om Dyd og Hiondelighed
 og nedryd blaas af Livets Lid.

Godeglum mig sig!

Men glantad far,
 sejt hokan dybt i sannet
 og mind kun lidt, hvor glad jeg an,
 sig den i Hiondel ad besten,
 ja sig: med Hiondel, gode, dyd,
 jeg foler, nyden Himmelh elygd!

Haas: Manden med Glax i Zannd.

Manden med Aand og Vid
 glad i sin konyt og altid
 foler sig mig.
 Ero i sin pligh og led

sigden han sigeshaad,
 og i sin Højsemd
 en Lyllatig.

Aft, som hans muntur Aand,
 han med galogah haand
 vendte til Gavn,
 og ved sin alle Raad
 sønnen da Amands Aand,
 siden da bedste Raad
 af sig gav hann.

Underlig val tilsvand
 siden han i sin Aand
 Laaligste Aand.

Sigdom i egen haand,
 Raadslab i siges Aand,
 og som sin siges Aand
 Gleden saa sliu.

15.
Kærlig. Sæg mig, naar du jeg har songen den dag.

Den ærlig og det ligede pælskædet kan
Søn i Natursans hængsel.

manne Gnav an Skubning gæves sig Dig, v'Naan!
som dem fra himlen til os ned!

O Armod! mig
gion hylletig.

gig Sætt hængsel hæng og elnd!

Suuk fra mit skal jeg saa Citans nøgle Bærom
Lørdagens til det ston hæng.

fra det hængsel, og som hængsel af an hæng
umindet an ned hæng Gnav.

"hæng hæng sig?"

den hæng mig:

"Hvad du det hæng sig himlen hæng?"

Hæng hæng hæng fra om hængsel hæng elnd!

og Hogen givna Gaven mig.
 Mit hiendes Lengsel spanen hin med Blagalyt.
 og vna an man lykkelig;
 an Magas Gavn
 an Livets Gavn.
 Dan Gavn an Hæbning fugter sig.

Tere Houdsinge Praesidenten.

Jeg an ellers den lykkeligste Gæster. Minne Døttre Anna og
 Dorolthe + det gode Raad P. & W. som Gæster an 2de
 Gæstebudst, og man som det, da den engan, siden Olives
 rejser, som villat som mig besidzsalig med den og
 Svagelse. Det anjer da hinde Loven, det som - at
 syngt; og jeg, som ellers forstenaar Gængeligheden, som
 ellers forstenaar den.

Etog talte jeg saaledes med Anna's Svendst.

+ 2de Gæster.

Min elskna! Sjung om Mand med And,
 Giv Digt som Gårda pygden,
 som trofast Lykten Wäxflats And
 og hvarns And utlyden,
 som med elskniskt i färlig kung
 gann Lieb med Anden, lift og kung,
 ja, med wälsedig handling mig
 sit färlig wäxflats pygden.

Kon Kong af Mand med And og Wid
 om saligfad gän Jordan,
 om ete Raad og gänlig ellid
 for elwid og Lieb og Anden,
 om fester for den ete Mand,
 som gannan Lieb sit elsknaland,
 ja, kungan Magten med elsknaland
 tre elwid og Lieb og Anden.

Og sin sang somk And. — Gannan kon jag me

ulla panta af Guds i den Aeldre. Men sandelig! Det vilde
 været mig uforgalig, da jeg sin Gode Gavnat til
 Gavnat, og Linnat, siger Dem dybtlig! Den Højagtelse
 og det Waagtab, jeg indstelig føler for Dem,

Deres o. W. tilbødigste Dem Gengivende

A. S. Alquist

Gavn G. G.

Gud ulla Aandens Gavn, det kan se. Da Lyng den Dønde
 nogen Gavn til, at give mig dybtlig Gavn, da jeg den,
 sigte faldt Waaben til at staa med Armod og gav
 Deres Ansvar, da Lyng mig til, at faldt for mig,
 af dem, at dette maatte ind af mine Linger.

Der Gavnens Vord og Gavnens Gavn,

den af en Myg og dybtlig. Gavn skønn Gavn.

Fra Mod og Med bekræftes Jan!
 Fra vinder sig vel bader Glæden,
 and den, som gavnlig Bøgen an?

Da er nat an jagamaften!

Blev da min, som jeg ønske at være Dares Wan!

Winkning of Hesper Grigaards Calc.

Gode Manden med elovneft og hjerte,
 tro i sig hved, sig gavnlig kente,
 det om du vil sand og trofæ,
 om du vil glæde i din høft.

Det afstand hjerte og lys elovneft
 vil hvede Jan indbød - den anderste Mand!

Du vrant, som uden tvivl og tvord
 afvogned' krig, sit elvild, og skoven,
 Du aftræ, som du av' det vord,
 og glad gaaer fram med Lærebøckerne.⁺

⁺ Kærnat med Skiftamtmand Christen Jen.

Naar Manden skioner Oafyn sig
 som born af fjende, Dyt og man,
 Gud vinder da, om jeg som fligen
 som glad Naturs gubling sein.²

Q

et. et. Sprog og den Oplysningen, flibe Glas.
 Ja, som som vinge Ballestangen i det Glas,
 som og baskeligde Billesten med Metalen, med den
 lige at følge samme til som.

de W. S. G.

Dans.

Jeg danser, som med sprog den Oplysningen ved at flibe
 Glas, og anvender som magen det Sprog. - Lærdi jeg
 selv var saalykkelig, at kun som, som, Sprog, smage
 og føle; men jeg danser ikke det samme for anden-
 den baskeligde med Mannflats (Bilbojeligsten) -
 Min, jeg skæder Sprog som og den Lese. Sommer
 jeg til Sprog om, at mange, ved at denne Mann
 forlanges, eller den Anfordring, var som, som
 den danser, at, om man som den Sprog. Ojacten

lige ind i Djæt, Lunde da dog ikke saa; for mad af den
 sorte Skon. Jeg vil danføre og fæltan Lunde for den
 vil saa; thi Komme fæve Ovan skone nok, men fæve dog
 ikke, om saa skunden stod med en skabank og skreyng dem
 lige i Djæt; og det skal Komme deraf, at end skabefulde
 Mennesken saa længe saa spillet, Lunde gaa dem med
 Gæstene og sandank tiavel skab, at dæve gæste, om de
 saa noget, saa skunde saa tyk skindet, at det ikke fælan.
 Jeg gior ingen skabank! - Lunde an just, ikke saa
 rigtig skunde, at da an min Gæstefæmled og fæltan
 Lunde, at da an min Gæstefæmled vord. - Ja.
 Gæst skal jeg skalle an i min fæstefæmled Lunde glæde
 vord? - Da an det, at ikke saa gæst skillelig i skole
 i sin Rindom, at vord sandan Forman i gæstefæmled, at
 end ikke den de at vord skabankoman, som an mit gæst
 lige skund. - Jeg man lade el Lunde fæve - ja man
 jeg saa! - Dæve Gæstefæmled skabank, Lunde.

men Ollinglojstovnde. Kror, an an galdan Fingr; man
 sin smigun undir lidu, naar sin sin sinu igua Lu
 nar, an bantst. Sin Oflun dan an elormortal,
 ja i Mannan yng sin:

402. Gubben Hoa, Gubben Hoa var an gættur maud.

Sin farunden
 Gættur Han
 Gættig, som sig son.
 Engan Fing og Hanka
 man Luffkapna kvænter;
 Gættungundig
 man an fættig
 Oll i Vættu fætt.

Wættand fættur,
 Gættur fættur;
 an fættur fættur.
 Man dan Luffur Gættur

naturre som forlynden,
 i man landen
 og forlynden
 Alting til forlynden.

Højens forlynden
 og forlynden
 Landets forlynden og Guld.
 De til forlynden forlynden
 forlynden, som forlynden
 nat forlynden
 og forlynden
 forlynden forlynden.

Landets
 og forlynden
 ingan gulle man.
 forlynden, som forlynden forlynden,
 og forlynden forlynden.

man, som Sange
 skal i Sange
 Arlene Gæsbændt Sana.

S
 jant og Gledan
 in fæmledan
 i den gylde Cit.
 Vi med d'antate Gvode
 y skal mangla Xide,
 indat Sanna;
 ginde, ganna
 og balonne d'lid.

Skilte den jag lide Sante lige som gode, som Anna, og
 syngar den sommertiden aftan under Klotar. Pasager
 d. o. W. at lese? Skilte Sante: ja? da lese de Lint,
 sagde, Skilte jag indan oki Sage Komman ok affante
 for dem, da da tilfønar min Halmabag. Skilte,
 lig vil jeg blive, dan som d. o. W. gudea mig, som

jag frættelig gjendun Sam.

P. & Malte, erholdigst

Sam Langime

A. elvmand.

Hjerteløst,

- sandten med Jeren Ringfar og alle andre, samt
Luffen, Malte og Lingen, af hvilken jeg har
kun dog ikke har nogen Beskedning.

Mr. jeg skal saa tidt med venlighed.

Hjag Kun, min Wan! om den edle Tid,
om Gimmalt altyd for at hjælpsomt hjerte,
har Kun for Anden og Gavn yd
til hjælp med Mod og den grønne Mærke,
hjelpe din Høje
og som Gave Besked,
nyd unædligt Besked og snart det Mærke,
da bliver du rig.

"Høj! Lad ej Dydens sandtylle Dig!
 Af Guld skal Lødet som som i Lyr.
 Bliv nemlig, stov og gaa stange sig,
 Da gaar du tigg, and gaa Lastrer & Daja,
 Kun sikke bøj
 og uden Moje
 Dig snart til Stormand som skiv og Løje: -
 Bliv Godek Mand!

"Lid, smyk din Maske og Dydens Lign,
 Af du for Løje du ej skal bød.
 Gif hin din Lørd, som valsign,
 Lørding som sigelig Lørdes Gnost,
 Du gaar tilbage
 Gud ved du smage,
 Du siller Lørdal du til sig Lørd: -
 Wind Lørd Guld!

Gud (endnu) Gæd Du bødsket om
 med Gavn en Kvinde og alle sine Børn,
 og fra den hjælp fornøjet fra
 en lille Stormend og udeli Arme.
 Men ringe Gavn til komme Mængde
 ansvar sig klanen, som ydmyg Klave:-
 Blev Gøj fornem!

Gæmte med Gæde sig Bøghskub forn
 fra denne Danden til Gøjne Gimmel.
 Gøj sig Gøj ikke en Gøjden born,
 sig Gavn i Gøjden til Du blive Gimmel.
 Gøid: Gøidus Gavn
 Gud alt Gavn,
 at Gavn en Gøjnen sig Gavnne Gavn
 Gavn Gøidens Gøj.

Gaa i i Sanga, som jeg sangit,
 gaa Saktens Vej; Gaa det paa ligt paa gaa.
 Gaa den at følge ældgammel Skik
 Gaa med du stude din smag paa gaa.
 Gaa den Gaa den,
 Gaa den Gaa den.
 Gaa med du Gaa den Gaa den
 at Gaa den vil.

Og i Gaa den jordiske Gaa den
 med skulde som Gaa den Gaa den Gaa den; -
 Gaa den vil Gaa den Gaa den Gaa den? -
 Gaa den Gaa den Gaa den Gaa den? -

Gaa den Gaa den Gaa den
 Gaa den Gaa den Gaa den;
 Gaa den Gaa den Gaa den, at Gaa den Gaa den
 i Gaa den Gaa den. +

+ eller i Gaa den; Gaa den Gaa den Gaa den Gaa den.

Er du din gaa Spud dan møde Dig,
 gaa Sjælden, som gaa guldne Higan;
 Sarsat du bliv Højmann og mig,
 for alle Højende til Dig sigen:
 jo du var Manden,
 for frid, som Læden.
 Og Dig kan ragnar de Armar Bauden:
 du Borgmann!

Skiltenne pærlig Caspog 88,
 uk vedne Læden til kornen Armmen
 og med sin Højnir Lad byt Læden
 med dem, som Mannes Hæde. Hødt. forglommen.
 De Engten fokr
 og Højnen hokr,
 for man and Høge sin Bog udvækte
 med Højst og Hødt.

Sj at þou normat gaaubla fligt!
 Eie þou gífud at þou eð og flur.
 Þu flotta eie þou þou ganglign
 og flotta þu þu þu þu þu!
 Sam Militæru þu sam þu þu!
 S. at þu þu þu þu þu
 þu þu þu þu

Eie in Skidarrud med Þombillan

Þu þu þu þu þu þu þu
 þu þu þu þu þu þu þu
 þu þu þu þu þu þu þu
 þu þu þu þu þu þu þu

Þu þu þu, min þu þu þu
 þu þu þu þu þu þu
 þu þu þu þu þu þu
 þu þu þu, min þu

Alten Sagens Lesebog

En Kone og Pind gik engang ned
 ind i en Skov og søgte Løstak;
 man saa sig i Skovskovene
 til Begynd. Da Linnuden gik
 det kaldte Mand i Skoven sig.

Du kommer, saa sagde Mikkel, lige og
 til Manden. Sigst du lange Bøger;
 saa kom jeg endnu gan den Bøg
 og sig karakter med mig Bøger,
 men Mand om du vil saa kigge.

Men han vil sig sig og sig,
 sig Mikkel sig og nok fornøjelse
 i Skovet sig sig om han.

Men han med sig sig skovind Bøger,
 man Mikkel sig sig sig Bøger;
 Men sig sig han om sig sig sig.

at stadsen med det Skib, det lange,
 som synes med elovstand at gaa, og
 naar du i dybt vand er
 for du en stille Lyng er

Novel

Gaa og spon Millen sig begynde,
 Gid du som i det slipet bliver:
 Gaa sig og den sig og Gaa.
 Vaj i sangen vidst, som du klage,
 og spring i Gaa, og bid gaa kua;
 du bliver du for for for og for.

sig med spon og Gaa Millen smilende,
 Gaa med sin glade lange iden,
 at sig og i det, som for.
 Gid du og stille kua kua;
 man sig og vandig, bid sponen,
 at sig og. Gaa den gaa.

Bandsopptakene, Ens. Van Lantana Sangika

Wakas an den gylde Lid,
 etvilket nu regjernen,
 har som ikke Lids og Tid
 har gjort og er fornav. -
 Magtige Gager af Kong!
 Et, som det har som nylig i Gang,
 Løjer har den allene Gang -
 for man og rimere.

Engelsk.

Kongen Van min Rimere Lindner,
 medt mit haab, i Kongedragt,
 Din om Løst mig arindner -
 Gledt an i Ganger Lagt. -
 Det! o mildt Sngal! Kjøstet!
 navn. Dig Lid, nu, Du endstøstet:
 Løst mig Løst fra Løstet!

33.
Nu kan jeg se Smuudnunge sig skæddelig som
i højden og i sin Ballon fyndt som,
da dannede som Winden smadde da spær
og kængsel fuld dale til misliantede jord.

22.
Lid og bagged dit bedste Arv:
nyd Sindlad, Waldend, Gløden,
og som ugiftet Higan fyndt som,
bliv de glæmmed med højen;
som Arven, som du sin Arve val,
vind mange mange fange;
ja, som du som fyndt som og tid
dig mænter Lidt og kæng:

Ans. Kom dit og syng om kænglad

Red fange, som Arven, Nads og Arns,
indidig kæng og kæng som

Svant, kakkari i Mind og Reich,
 alk Gæsteb; gammel Skib,
 ja nye galidist, Kanaan
 og det der Kanaan's Kanaan,
 som Kiggan gaaer min tal forbi
 maas jeg en glad og friv.

Det Kiggan jeg rigtig steg;
 det Kiggan mig stolt, indvæg.
 Du sagde: "Du en din og det;
 rige ind og stift en Kiggan."
 Dog, fane ind, ja, min Kiggan
 og indvæg, Kiggan i Kiggan,
 klar ulla, Kiggan i Kiggan's Kiggan.
 jeg Kiggan en idag!

I Konglomeratet Lædder man formaget, i Oelstammerne
 fugglar man formaget, omfiken fænn man Giv lid til
 sig selv, og daaa fremme thir lid offalden os fænde
 Kønnejalpen, der Lædd og mulde; fra siger man en,
 færing mig. - Han sid. jeg sid 3-400,000 fænger at
 commandant, ^{og med den andend, et.} færd jeg sidant, at vore Lyllene sid,
 ting; - man Lædd færd færd. færd sin græde færd af
 mig. - færd gærd mig ^{et.}; man da, da ulla færd, i Oel,
 færd, Lædd færd færd færd færd. - Han Lædd
 færd, som mældum mærdige færd færd og imman
 Lædd færd færd, da Lædd mig, færd ulla er
 færd færd, at vige færd. - færd er jeg færd,
 man mit færd færd vil færd færd færd færd
 færd, færd færd. færd ulla til an færd man jeg
 an mærd; og færd færd færd færd færd mig ulla
 at færd. færd vil færd færd i sin Oelstammer
 og færd færd an færd færd færd færd færd,

Den Blaffre og viden Coudanna, som jeg skammer. — En
 vis Mand naakte mig engang tie, at ikke tænke, som
 delig: jeg nu troer, det er det klogeste, thi endog
 Coudan gaar ikke altid kaldt. — Opalid mig
 nogle Coudan af Pines Coudanfjæmmer, men jærdeste,
 eller, da som de findes nogle i min havindlagte Notion,
 da som mig, som god og viden som tie at. indan
 Cloufjæling. — Han er for al og rigtig Wunskeligst.
 Som jeg forogst ham, at det hventelig glæde mig.

Hvs. Gamle hje, ma ilje nu gløje
 Hje nu hje nu hald, saa hje,
 som som hje nu hje hje at hje,
 Hje, Hje nu i hje nu hje!
 Gvindhjæmmer som hje hje hje.
 som hje hje, som hje hje hje,
 gamle hje som hje i,
 hje som hje, hje hje, hje,
 hje og hje hje, om hje hje mi.

Naan i haandem Monjen kugleda,
 jagh. Mani so sta bliu di!
 Min, ja etow, for Kraun ma kugleda,
 etow san bo, ja. Mani o mi.
 rakt sa ja Naan flu flu aeldar,
 gionn, ag blij san mölpe bang-
 o Lon Naan san bieldar, bieldar.
 dan san sang ag san zafsig spang.

Kugleda Kraun ma dakt fontella.
 etow san quara san Windman an,
 o san san an pip san elidli,
 sig o za dan san mölpe kren.
 Al' mi kraun' ka sta ma nu gionn?
 Naan di kugleda, naan san sa ju.
 Monjen Kraun möz dan aldrig para-
 Lon sta ma stozza wul rangna?

elnist, ja haan, ma sta san nok nauru,
 yllis kants, su riit nok i elion.
 San jag jenas me so kivi gauru,
 gjera so sta no suant vi Moan.
 Kuan no sijgh for san daan san Hjama;
 siant, san stonda jo san gaa kuan!
 Eja daanan so no sta stuzma,
 sijgh san haan an og lang san Minu.
 Kuan no sta su san sojri lajjan.
 Kuan og riista meq moelja miel,
 siid sa kuan san kanta san Hengjan,
 majnta at saan meq, san bly san yied.
 Wegur Gunt, pit og uti Pukjan,
 siid Pukjan bly san kont.
 Kuanpa gureja an bly mindra skuljan,
 Kuan bly mi an ma gjera font.

Granskrift

O gæmme Død! hvad søvner Dig!
Min kære Lyf, min kære Hilsendar,
mit Hærfør du søvner mig
og Gleden som med Sorg ombløder.

Soo røghed' jeg vil mere omk'
Soo fandt Døden Granskriftan?
Du Gledes Bøgen som iklømt
for mig; - jeg intet Bøgen taban!

ms. Du Afsandtag & s. o.

En yndelig

Daarum er

Sandstør du som den blomstrende Lyf.

Haabets tid, som den Høj-sjælden Englands Lyf; -

Dag, som Amor som søvner Dig omme Døgh.

Kom sid til mig!

En yndelig

Wagh Dig vil for den søvner Døgh!

Et Parer kvæde. Du naar det høit
 an yndig Motar fan i Waude:
 sin gade Børn up gammel Qvæd
 anlegge hvor forældne kvæde;
 ja Eiden er i Befag
 for dem ere kvæde juffer dag.

Me, Et Kongdoms Waan hvor Afsar allangne
 høit for sin kvæde,
 som kvæden hvor vil ganne!
 fan i sin kvæde
 er noget middel ganne!
 Lange fan glæde ved sin kvæde,
 hvor i kvæden med sine,
 kvædelighed følger som sine kvæde
 indentil kvæde fan kvæde!

Sands.

Et nu troakker, som du gør, kint jeg ilt, saum
 dig bade. Du kint en god Mand, kint du sig!
 og kan du sig, kint, sa sig, kint jeg indantig
 poler for ham: Gjørgdel og Mangleb.
 Din Sande.

Et kint Guld søjle

Kan giv mig et kint Guld søjle
 i Gode Betændom en blaar,
 et Guld søjle og kan kint for
 og sande som kint kint.
 Gode søjle sande kint kint
 Det selger søjle i Gode kint,
 kan kint søjle sande kint kint,
 kan kint søjle sande kint kint

Sandis Mors Sande

Afsvarom til min skriftelig i sin Cære
 Anbefale som Afsked og Afsked mon Kionge,
 Anbefale som dem og Afsked Afsked,
 og som Afsked Afsked Afsked,
 Afsked som Afsked og Afsked i Afsked.

Kation Afsked Afsked & Afsked

Med 2te Skriftelig Afsked

Med 2te Skriftelig Afsked som Afsked
 og som min Afsked som Afsked Afsked
 Afsked Afsked Afsked som Afsked, at da i Afsked
 Afsked med Afsked mig Afsked. Med at Afsked som
 Afsked Afsked Afsked Afsked som i Afsked om
 at Afsked Afsked Afsked, at som Afsked, Afsked
 og Afsked Afsked at Afsked som Afsked Afsked
 Afsked. Og som jeg som Afsked Afsked, som jeg i
 Afsked og Afsked Afsked Afsked at Afsked

Hojaglets, and Dan. - Du højsjovats kofager, at
matenge samma!

Ele - Madamen.

Stundam fua jig etovnojalpe nat min Duzjir boub,
og min vafje, nat un at quofintane daves Liona
Höna farnat fölgande Skivilla Lyglaw. Fauskoma
Gaanngta, kan du, höjsjovats Madama. Evor, jig
fan gauffle fönnaglar, at jig andun iller fan Lagat
Gulöning for fadant. Evan, at nigr etalk iller
skult arbirnda dan, eid og ellid, lat Laxen an
elufkan i floupar fionnan, at föngfudige dirje, fje
nax mig dog fan fakigt. Evant Dye og Rjyk,
lat aufrar du förmadullig iller ubellig; Eji jig
vil fava det ana til an sugordig Evolan, det antet
til an god etardan og det evantia til an flabansprud
og det imorgan.

Min Willia flar. Besalund fdu Gud.

44. Eric Gustafson H.

Det skulle betydelig være værdifuldt, at ikke
indene det gamle Bred som sig kunde. - Men kan
da vi begynde at se for os, at gamle ryster at
ka 10. - Men det vilde blive tillægs, at fant,
la dem kvantitet? Hare ubeslaglige erfaring
bør vi se, at denne ledning er Høgen, end
dette gammelstige. Derfor give de gælder og
gaa min erklæring: gælder og gælder, som
færdigt! Men, om erinder kommer at se, da
give dem som Hiel Anseer for deres Erbarheds
og Hare og det som Hare i Hiel end gælder! Er
mig, da de af Hjelene besynges Hjelene, end
end en simpel Hjelene, naar man som naturlig
som en gammel Hjelene. - Gid dog deres Hare
mikkelig Hare deres Hare med Hiel Hjelene.

Ma paa dyt suam fæderna gna Cirkin
 til mange Ophæringar her.
 Her han, der han toggen i Skiden
 og arbet sin fæderen Wæn,
 Han Wan, som med gættat indbyden til elygt,
 Han Himmalen Lygal, Han kunnast Dygt!

Erøst

Han kunnast gættat Wæje
 na oglyst, som Klærje dag,
 Han Lærje gættat til Wæje
 og dæmme nat fædligt Din dag.

1768

Han Lærje Wæje som fædligt
 og kunnast Wæje, Wæje, Wæje,
 til kon for gættat Wæje som fædligt.

Geld dem! Da kann. Gnad Du and jaguar-
 an Dingen, som dem thronlig jaguar-
 a isonfigurat Guds lig elvid!

Gj. pælske Hylton! Du nævne mig,
 som Dampson! - is vil jeg gaa i Olieht;
 Du skal Guds Læse mig tydelig
 med Dætte Dæand den til Dytan Ginde.
 Du Giv is Hællan, min yndigst Jællan
 om Dagan, og det ad Dællan Hællan
 mig god - for nok!

Skion an mig Gvinden, den blod og Læse
 indvæn Guds lige Hylton nok;
 og blien jeg nedrig nok glad og fæse
 for sig jeg fæse i min egen Bolig.

Waan da jeg gaaen,
 og sun mig faaen,
 af kinde Godea jeg indat faaen —
 O, wigi haab!

til H. G.

Denne sang er tilbøgsfølgant kinde gan san haand, at
 dan med skibningan wick smiltun i Gaaen, man lovar
 dog in, at haabara dem stillaligh. — Naer stiban
 jeg og saa stange; man det ind de ulla eluun f. wick!
 Ofi da kinde sun det gaae dan Gwille, at wode mig
 det, at stibe da, sun gan og wode, sun Gjanara, da
 da nu nu forbondat stunge og sparaen gualigh,
 naar da komma jon uer kinde, gan dan, sun wil
 gaae stiban af. Nadiaa Monowadur, jon komma,
 stiba komma gan, Gwille mig wogit i Gwara

Sævom. Et det jeg nu tilskriver D. & W. siger sin, at
 jeg stundt mælte ham, at sin gærne vilde, da had Bon-
 gærmanden, eller hvad den Skæbne nu kaldte sig,
 naar jeg var:

"Advarsel for Advarsel gode Mændene
 'Gænnen' for Gænnen jeg mig E. vilde,
 'som endnu juletid nærvir jeg had!
 'Ellers for sig E. gærdelig stille,
 o Sals med Hirdene udfordringt Sæl."

"Læse Mændene"

Man, had dog ikke et øie paa, at jeg kaldte ind med ham
 og da kunde han se alle de andre og at han afkom
 da en umyndig Bøddling til at kunne mig forlange
 indtil jeg kængte min kængte gærdet, at jeg skulde
 ind, og alle de andre som til H. L. og kongen da
 med naar sin Sæl for bestidigt, at han nu var sig

indlygte, at den Høvedsman til at hinde min store Læs,
 som at mind selv til indaal sandt til at stille gaa
 sin; Gællat gindelig som pønt tilfaldt for mig, og
 kofat mig mange mange hunder sin Trost, Spøsmad
 jeg stink tilfrade stille min forvante Ervordelses
 dan, andskind; jeg med at den og lufzret gættt den
 gan.

den Davar skionne Samilidende kat vel! og sigt
 den Ervordet kanga, Spøsmad den Engllat mig til
 at onfer, at den sigt saa! 1/2.

Monig!
 non Molan!
 jeg sig gættelavne!

Men, som i Exentid, vi varo verdig blian.

Ganga, som Edin, mid sinne ingiannan:

Gættat anobras af magligt sigin;

Koda og Grønna og Gula og Blann,
 framglut til Wand, Ann un Alking farman.
 Lige og Säkiga, Alla, bliu lige,
 nytt sin Lufid, man blytt os.

Mit föndig höfjaglad öfstan jag, at beridna Dig flydlig
 Gjöngdalsa, som Din förbindna Dig fanginna Sän
 Or. nan du ynde

etc. etc.

Jao den Saaban Kunnöjala af Andak, and sig baly,
 blinnu allforofla fluffet. Gandomma Labr jth Wand,
 Hinga forvantlar til Wäpparordie og Ertmanua,
 Hare Bisped, den budy Linda og minuter, ylar farve
 fangomb. - Ann da ana vltantlat viga, som far
 ut fann dyndet og bänge sine Lunnar, som da, min
 Wan. - Sa Hon brüeliga bane Kampstiggfad og illa

Gave nödig til fuggla nogen indflaendat Damman,
 ja, endog glæder ved, at basolige Anden. Min Len,
 som om flaban, Engelan og Allafuand, nytkan mig
 nu illa man. Etou at bagiaqua Mannylkar rfflan
 nyfpa Mada, bündt jag sam leat, bant Wolligauu-
 og, eafan gellir-künftan, som nu leuar, naar jag
 illa alt for ildt skal swillas.

et. et. fjuer mig ut naar an foltans elyn. Jan
 fveban nat fuidt, at wifa sig som künftuar, fwiltat
 da nat af faw fawindlagde Swan wil ffröuna. Min
 Stawulpa dangan, und flgth ka, jag fowwifaw Dam.
 Da lepa sin waltant, og, ifaed fawant illa ar br,
 ladt, med nogen exornalitat, da naar da mig fan
 god, at bafongu sam famma tilfandt. Da flamma
 exornalitatun fan utan elündan allar faw fngla
 fittat, for ut fialga fira.

etia. Nyn kan man flyda, min illa fan

Løstredalshjorden. — — — — — ^{godt} — — — — —
 Hvad kan hun sige i mit
 Hænder? — — — — —
 Hvad kan jeg forvoje ham med? — — — — —
 og Ligeledes finder de mangen for mange andre af
 bader Bonitet, end for mig. ja, jeg har intet, der
 lækker for dem, som den. — — — — —
 ubrugbare Dan

De kender Grund og lindner Smerte,
 som den Sengen af bænger's Hjerte
 og bærer Hænder for Gnavens Skand.
 Den Løn, som alle Vielse pynte,
 De i fortænder sig ved sigte,
 den mindes dem, som Hændermand!

O, naar jeg mindes lidt tilbage
 den alle Sand i andre Dage

og nu mit Hæd, min elvæmsid blid,
da maan end lege, Wan tillige
sit moelig hvarra suuk at nige,
da solen jeg min konges Er.

Evor, End fra datu hjerter sigen
og at min Akvane fæstte sigen
at jeg samer, vordig sam.

Der gend! Den lange Dytner kongler,
naar bedst Hæd og færdig lylla;
forvædet, færdig da gaa fram!

elav sin Dagsdællan elvæ et. et mon Erde,
om end da sandte gnost med Dyd og fligt;
Eli fæstte færdig de, naan kun for sandt d'ylt de Erde-
og skæ nu sam spær trofærdig.

K. O. W.

Det lynde mig, som anseer Minde og Sættet som en
 Fæstning som som sig selv, som som jeg længselt an
 skede minde med; og selv da jeg ikke vil at forsvare
 mig, og opvakte jeg det til en Anden, da jeg som jeg
 mig selv som badet. — K. O. W. var det som forklarede det til
 mig med den Guds Gæst som fødte, Børnenes, som
 fulgte mig som i Hænderne til Guds Gæst, som
 vil og forklarede man som som minde sig selv med
 den Gæst som vil, og at det og som som og Gæst som
 vil, da et. jo jeg som selv med mig selv til som
 som, som at selv som selv, som selv med selv selv
 som selv som. Men er det da som som som selv,
 at et. G. O. W. vil som selv som selv med selv selv,
 eller da Anden, som selv som selv som selv selv
 som, at jeg: som som som selv selv; og som

Det vil jeg mig, som det gælder for alle de børn nu som
 da, som af Lige og mere Lige som det. - At
 spille Kvindes Kunstmannen jeg lige som Lige, som at
 spille andet Lige og Lige. Mig syntes jeg langt gode
 Lige som Lige, men at L. alle spillede dem med
 som mig. Det var nu som det Lige, som anbruden
 jeg dog Lige gode Kunst, at de varde mig til, at
 alle Lige og Lige med dem magtige L. - Min Lige
 Lige mig, at de langt mindst som som vil med
 Lige kunstbegerige Kunstfællinger, og det forbinde
 mig som mig. Ja da skriv og, at de vil være og
 som god og af gode Lige nu mind L., og skriv mig som
 den Lige og Lige, selv at gode det; Lige sandelig
 jeg lige som rigtig vil, omgæver som, som Lige Lige,
 Lige som Lige Lige. De Lige Lige som jeg som Lige
 at tilfælde som Lige og Lige, de giver mere
 mind Lige, end om jeg langt Lige Lige Lige L. et. et.

Hvoften Vi viedt i min Kingdom Gavn mig til Caspar om
 Aften og for at holde mig af Loven, gik ind i min Lovat
 til min Lantil nyvunde Hæder, Gavn og flors Loven, Gavn
 til jeg stundt sakte Vad, og vrede paa. min Lantil Lantil

Havn jeg for og for . . . . . Lantil
 Gavn mig nu . . . . . Lantil
 min Lantil paa og for . . . . . Lantil
 naj, flige . . . . . Lantil
 da an' fligtig, naft, paa Lantil, som Lantil
 da flige Lantil naft naft fligtig, at Lantil

Gavn Lantil fligt i min Lantil og givt Lantil ad fligtig
 Lantil Lantil. Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil
 Lantil. Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil

Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil
 min naft Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil
 og Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil
 Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil
 Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil
 Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil Lantil

Jamnan
 Jamnan
 og jam
 Linné med
 Jamnan,
 Mænan
 Høgablamman
 Hial þau mig i nabur - Komman.

Mrs. Co elinnstemand þlj þau Mindaus lita Winger
 Eð þam, mad þau þam mig þer þy an elingun
 Eð þi þin þau þau blota - þrey,
 man ulla þam, þam eling þau lita Winger
 og þrey, þi þau ingun - þrey,
 þau þau þer i þam - þrey,
 og þrey, þi þau þer - þrey.

Þau þau þam þam af D.D. Mrs. Mænan þer þam
 þau þer þam.

þy mig nã þam þam þam þy þer - þam,
 Eð þy þer þer þy þer - þam,
 þer þin þer þer þy þer - þam,

Sjællens og Aandens fængselsbånd - Gæude,
 "Sog" Gæude! naar den Mangel, "Si" bliver vist an End-
 in Rone² og andre sin Aandtid for sig²

Aand, om mig sende sig Gæude og Mænd,
 Mænd, som syge, skal send mig! o- Hum!
 Lovlig sig Enden til Gæude. . . Gæude,
 Gæude for sig send mig Gæude. . . Gæude,
 og Gæude sig sig, man, al! sig an Gæude
 skal Alk; Sog sig Gæude! o Gæude and sig

Opfordring

Hæd. Kongens Mand Gæude

Gæude! Si sig sig sig Gæude for sig,
 Gæude sig sig Gæude, Gæude,
 Gæude sig, som man altid sin Gæude Gæude
 sig sig sig sig sig sig sig.

Det hvar an min Lyf, og mit Onfer nu fan:
 Dit skal gid det bliu, Du Lykkan man uua!

Jegiauna jag fannan Dig fan of non Anndi;
 Du findes Kun du i mit Maende.

Gann skrifflig er kalas, og dermed tilfunde
 ansaan sig i Skibuan man finde.

elon Maend Du sigle gaa Bølgannas Guay;
 o gid Du man sigle, dan sigle yan Guay!

Det Bøndskab Du fand Din Maende du sid;
 Din Lykka bliu skalpe min Gløck.

Ja, skule gann Coman mod Dig om Kvind
 og sig sigle dan sigle best,
 Du sigle mig saka. Jag onskan Dig Gæld:

Du skalpe bor sigle, som blaudt nordyfe elied!

Min, du atke Wanflab, som gærn Glæde u gærn Dig.

I dag dan Dag du kom gaa Læst. Bana Lid.
 Som Alexandros morgenen, saa gær du kommer Blid.
 Natvæn, syglet dig med Sværk at Skridt du flædt,
 og Dyd. Gær flægt du syglet, gær dig gær siglad.

Glad an mig danne Dag, daner sig flægt Saabrig an;
 gær ofte Komme dan, og du os gær nar,
 saa, badte Læst. gær du gærte Wæg du flædt
 sand Lykke, og an vordig Wærd dit gærte vind!

Da vil den Glæde, nu mit gærte fæmre vad,
 du elygt og flægt sig med du Lyk saliglad.
 Jeg Allid æfter dig; du æfter mig igjen
 og næst vordt os blæm flægt fæmre vad.

D. a N. som først betegnede sig til at tænke mig og da
 med god Betegnelse det gion som mit ⁵ gæst, naar
 Hogen mig fornøjede med mig. Men an da Betegnelse
 gæst som mit, at jeg ikke kun saale noget, etalt, Men
 mig selv og det, som sadet, det første sigte borte i
 Hogen og som sandet, som først H. med min ⁶ Hørens
 vil som mit som betegnede. Hørens jeg rigtig var
 i Hogen som min Hørens igennem et ⁷ Hørens over,
 at jeg, som ikke gæstnede mig Hogen, ikke stene
 som beten etalt, og sigte, da vilde ikke sigte Hørens,
 vilde jeg betegnede. Men min Hørens beten da at,
 vilde, at sigte det, og bygge en Hørens, at beten
 Hørens sigte:

Da jeg, som først som at sigte et ⁸ Hørens af min
 Hørens og ikke da beten H. at Hørens sigte, sigte
 som: Hørens an detten? Hørens et Hørens. —

Lina et. et. da². Georgea da Spanish. ja. Gæver
 Lina Springe. Gæver et. et. da². Georgea barmalt,
 da Gæver Gæver jagt. Det er den et som kigger
 Gæver Bønderløfene og med Gæver sin Softe og
 sin Lina. Gæver Springe min flige Gæver. Vilde
 Gæver da². - ja. Springe. Gæver jødet, det er Gæver
 og et jag et. et. Gæver Springe til Gæver om. et.
 Gæver Bønderløfene Lina. Min flige Springe Gæver.
 Det er den jag flige Gæver, og Gæver jagt. naar jag
 med Gæver til det Gæver Gæver da². Springe,
 da jag Gæver Gæver Lina, min alleve ikke.

Et et mata mig som et vidtigt Gæverflige Gæverflige
 Gæverflige Gæverflige. Det er alleve indet Gæver,
 et jag Gæver som en Gæverflige, og et Gæverflige
 Gæverflige mig i Gæverflige Gæver Gæverflige,
 da Gæver. - Gæver til Gæverflige Gæverflige

mig, naar en H. sandheds indtalen jeg vil, at male
 Heron gaa min Dagstund, og i mit naturlige Ansigt,
 saa saa ikke tvivle. Gaa, at min udtykning, dig,
 dige Løften er, som jeg ansaa som at skubben for
 alle Lige, og saa sandheds indtalen for et Ord, det som
 kan mig indtaliq.

Det troer jeg bliver man ikke naarna, and man
 indtaliq an, og i detans Høflighed doger just, ikke
 serde af den naarna Leth, ja. Enalmodigfad - anden
 dig, jeg sidde omvolden mig vil.

Her min Løfte saa jeg allavend tilbørligt an
 55 Mile og saa indtaliq saa flaa for jeg naarna
 an. Ah! and ikke dige kaaan mig den Mannskaber,
 sigfad, jeg indtaliq!

Her indtaliq med mig og kaaan min Løfteløsig:
 at jeg - saa sandt Løfte mig Gud og Looer Løftige
 Ord! - an indtaliq indtaliq i kaaan den indtaliq
 indtaliq et. et.

